

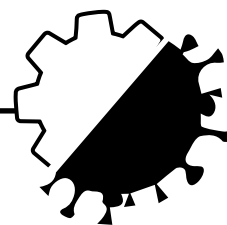
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ

σε 8 καρτέ

{..} Πρέπει να αναγνωρίσουμε τα με κρατική εντολή lockdowns ως μια άγρια πολιτική ανταπεργία του Κεφαλαίου σε βάρος της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Και πρέπει να κατανοούμε τα «μέτρα περιορισμού της εξάπλωσης της νόσου» ως μια εν σπέρματι θηριώδη καπιταλιστική αναδιάρθρωση που ξεκινάει από τις παραγωγικές δομές και καταλήγει στις ιδιωτικές συνθήκες των εργατών και των εργατριών.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Πέμπτη 13/05 στις 19:30

1. Η ΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΣΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η –ολική ή μερική– αντικατάσταση του μισθού με το «έκτακτο βοήθημα ειδικού σκοπού» δεν συνιστά απλά και μόνο λιγότερα χρήματα στην τσέπη, παρότι κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Δεν συνιστά δηλαδή απλά μια υποτίμηση σε επίπεδο χρηματικής αμοιβής, δηλαδή στην τιμή της εργασιακής δύναμης που προσφέρουν στην αγορά της μισθωτής εργασίας. Συνιστά επιπλέον μια πολιτική υποτίμηση διότι ο μισθός (και ο χρόνος εργασίας) είναι ιστορικά το σημείο ισορροπίας των ταξικών συγκρούσεων μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Δηλαδή ο μισθός αποτελεί το κυρίαρχο εκείνο στοιχείο του ταξικού συστήματος μέσω του οποίου η εργατική τάξη αναγνωρίζεται θεσμικά ως τέτοια από τα αφεντικά. Η ρευστοποίηση της έννοιας του μισθού, η αποσυναρμολόγηση του από την παροχή μισθωτής εργασίας και άρα από το ανταγωνιστικό σύστημα εκμετάλλευσης, η αποκοπή του από το στενά πολιτικό (άρα πολεμικό) πλαίσιο της ταξικής πάλης συνιστά μια ριζική αλλοίωση της ιστορικοπολιτικής φυσιογνωμίας της μισθωτής σχέσης, άρα μια μορφή έμμεσης πολιτικής απαγόρευσης της εργατικής τάξης.

2. ΤΥΠΙΚΟ VS ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΑΞΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Η τυπική ισχύς της σύμβασης εργασίας, δηλαδή της θεσμικής μορφής που απέκτησε ιστορικά το αστικό συμβόλαιο μεταξύ ελεύθερων εργατριών και μεμονωμένων καπιταλιστών, έχει καταστεί κενό ερμάριο. Στον αντίποδα, μια νέα «ρυθμιστική αρχή» αναδύεται στο πραγματικό σύνταγμα των ταξικών σχέσεων και είναι αυτή που έρχεται να επικαθορίσει την πραγματική ισχύ της σύμβασης εργασίας: ο άμεσος και κατεπείγον κρατικός λόγος. Τα πρωθυπουργικά διαγγέλματα, οι υπουργικές ανακοινώσεις και ό,τι άλλο παλαβό έχουμε δει τον τελευταίο χρόνο συμπυκνώνουν στον ύστατο βαθμό όχι μόνο την εκπομπή γενικών υγειονομικών οδηγιών-κανόνων προς συμμόρφωση για το πως πρέπει να ζούμε, να χαιρετιόμαστε, να κοινωνικοποιούμαστε κ.λπ. Συμπυκνώνουν επιπλέον την διεύρυνση της κανονιστικής λειτουργίας του κρατικού λόγου από το πεδίο της αναπαραγωγής, πλέον στο άμεσο και εξατομικευμένο πεδίο της καπιταλιστικής παραγωγής της κοινωνίας.

3. ΚΡΙΣΗ ΥΠΕΡΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗΣ / ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

{...} Στις κρίσεις ξεσπά μια κοινωνική επιδημία που σε κάθε άλλη, προηγούμενη, εποχή θα φαινόταν σαν παραλογισμός, η επιδημία της υπερπαραγωγής. Η κοινωνία ξαφνικά βρίσκεται ριγμένη πίσω, σε κατάσταση στιγμιαίας βαρβαρότητας, θα έλεγε κανείς ότι ένας λιμός, ένας γενικός πόλεμος ερήμωσης της έκοψε όλα τα μέσα ύπαρξης. Η βιομηχανία, το εμπόριο φαίνονται εκμηδενισμένα. Και γιατί; Γιατί η κοινωνία έχει πάρα πολύ πολιτισμό, πάρα πολλά μέσα ύπαρξης, πάρα πολλή βιομηχανία, πάρα πολύ εμπόριο. Οι παραγωγικές δυνάμεις που διαθέτει δεν χρησιμεύουν πια για την προώθηση του αστικού πολιτισμού και των αστικών σχέσεων ιδιοκτησίας. Αντίθετα, έγιναν πάρα πολύ μεγάλες γι' αυτές τις σχέσεις, εμποδίζονται από αυτές. Κάθε φορά που οι οικονομικές παραγωγικές δυνάμεις ξεπερνούν το εμπόδιο αυτό, φέρνουν σε αναταραχή ολόκληρη την αστική κοινωνία, απειλούν την ύπαρξη της αστικής ιδιοκτησίας. Οι αστικές σχέσεις έγιναν πάρα πολύ στενές για να περιλάβουν τα πλούτη που δημιουργήθηκαν απ' αυτές. Πως ξεπερνά η αστική

τάξη τις κρίσεις; Από ένα μέρος καταστρέφοντας αναγκαστικά μάζες από παραγωγικές δυνάμεις. Από το άλλο κατακτώντας καινούργιες αγορές και εκμεταλλεύομενη πιο βαθιά τις παλιές. Πως λοιπόν; Προετοιμάζοντας πιο ολόπλευρες και πιο τεράστιες κρίσεις και ελαττώνοντας τα μέσα για να προλαβαίνει τις κρίσεις.

(Κ. Μαρξ – Φ. Ένγκελς, Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος, Σύγχρονη Εποχή, 1994 (Α' Έκδοση 1848), σ. 32-33.)

4. Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΜΕ ΘΕΡΜΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟ ΛΙΑΝΕΜΠΟΡΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΣΗ

Ίσως σιγά σιγά μπορούμε να αρχίσουμε να φανταζόμαστε τις 46.371 κλειστές επιχειρήσεις του λιανεμπορίου ως «πάρα πολύ εμπόριο» την στιγμή μάλιστα που τα νέα καταναλωτικά ήθη μπορούν να αντικαταστήσουν τουλάχιστον τις μισές από αυτές με e-shops. Και μετά να αρχίσουμε να φανταζόμαστε τους (νόμιμα δηλωμένους/ες) 225.089 εργάτες/τριες που δουλεύουν στην εστίαση ως «πάρα πολύ πολιτισμό», ιδιαίτερα την στιγμή που οι σερβιτόροι/ες μπορούν να αντικατασταθούν ως έναν βαθμό σταδιακά από τους ντελιβεράδες. Και κατόπιν, αφού πρώτα αρχίσουμε να φανταζόμαστε όλα αυτά τα κλειστά μαγαζιά κι όλους εκείνους τους μαντρωμένους εργάτες/τριες ως μια «πλεονάζουσα παραγωγική δυνατότητα», ίσως μπορέσει να γίνει καλύτερα κατανοητό γιατί τελικά το «λοκντάουν» έχει περισσότερη σχέση με την οικονομία παρά με τα «κρούσματα».

5. Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η πολεμική οικονομία είναι η μορφή του καπιταλιστικού κόσμου, όπου η εργατική δύναμη καθίσταται ένα μέγεθος μετρήσιμο και στυγνά αναλώσιμο, απογυμνώνεται από τον φορέα της, αντικειμενοποιείται για τους σκοπούς της καπιταλιστικής παραγωγής, αποσπάται –τυπικά και πραγματικά– από το ρυθμιστικό πλαίσιο της αστικού νόμου περί εκμετάλλευσης της εργασίας και υπάγεται ολοκληρωτικά στις ανάγκες του κεφαλαίου και του κράτους. Η διαδικασία αυτή μπορεί να είναι μακρά αλλά πάντα στο τέλος του δρόμου καταλήγει σε ένα θλιβερό αδιέξοδο: τη μαζική καταστροφή της πλεονάζουσας παραγωγικής δυνατότητας. Είτε με τη μορφή της καταστροφής παραγωγικών δομών, είτε με τη μορφή της καταστροφής εργατικής δύναμης. Αυτό τουλάχιστον μας διδάξε ο φασισμός του 20^{ου} αιώνα.

6. ΤΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Ένα σημαντικό τμήμα του κοινωνικού εργοστασίου, αυτό που συγκροτείται γύρω από την γνωσιακή εργασία, έχει εγκαταλείψει σε έναν μεγάλο βαθμό τον αναλογικό κόσμο και έχει μετακομίσει στην σφαίρα της ψηφιακότητας. Η εργασία εκεί συνεχίζει να είναι μισθωτή (άρα καταναγκαστική), μόνο που έχει χάσει το στίγμα της μέσα στην πόλη και την ενεργή διάδρασή της μέσα στις κοινωνικές σχέσεις. Είναι μια εργασία που έχει γίνει εν μέρει «αόρατη», παρότι η καπιταλιστική αξιοποίησή της συνεχίζει να είναι ορατή και απτή σε κάθε στιγμή του κοινωνικού εργοστασίου. Η καραντίνα και οι «υγειονομικές οδηγίες» που την περιβάλλουν είναι η πολιτική τεχνολογία που περιφράσσει την εφαρμογή του νέου καπιταλιστικού σχεδίου της 4^{ης} βιομηχανικής επανάστασης μέσα στο νέο ψηφιακό κοινωνικό εργοστάσιο.